

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 2 | 15. JANUAR 1931 | 80. AARGANG

HILSEN
FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB
Af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Tiden for Julens hellige Mindefest er atter inde, og vi sender vor broderlige Kærlighedshilsen og faderlige Velsignelse til alle Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i Zions Stave og Ward, i Missionsmarkerne nær og fjern. og hvor de end maatte findes over den hele Verden. Til dem, der søger efter Sandheden, til dem, der alvorligt undersøger vor Tro, til alle de hæderlige, der findes paa Jorden, der ikke tælles blandt de Sidste Dages Hellige, sender vi vor bedste Hilsen og indbyder dem i Venlighed og Oprigtighed til at fryde sig med os over de vidunderlige Velsignelser, som Julen bringer.

Kristendommens Kirker og Sekter er i Almindelighed enige om at fejre denne Højtid som Minde om den største Begivenhed i Menneskenes Historie — det jordiske Komme af den Evige Faders Søn, født af Maria af Nasaret, Barnet i Betlehem, Jesus Kristus.

Det, som skete ved denne Anledning, var af en saa usigelig stor Betydning, at Menneskene paa Jorden og Englene i Himmelen forenede sig i deres Glæde og Fryd og sang Hosianna til den Almægtige Gud. Tiden for Frelserens Fødsel er blevet

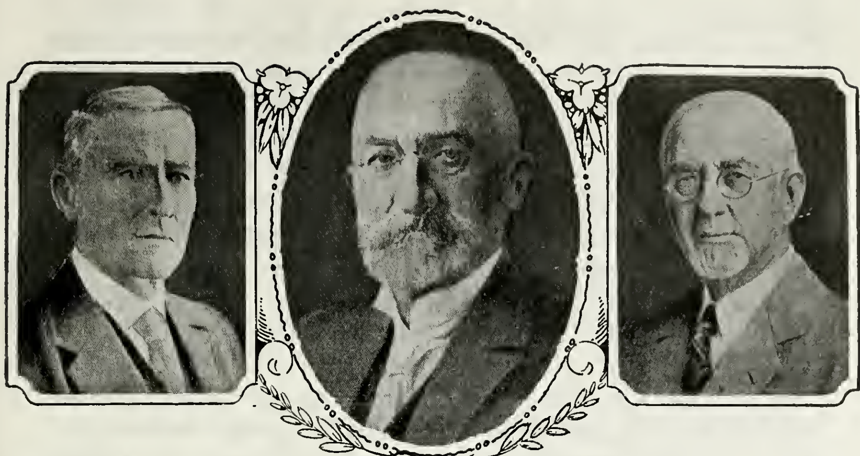
betegnet som »Tidens Midte«, hvortil der bliver regnet frem, og hvorfra der bliver regnet tilbage i Aarhundreder og Aartusinder, og er saaledes blevet anerkendt af Kristen, Jøde og Hedning som den centrale Begivenhed i Menneskenes Historie.

For os Sidste Dages Hellige har denne Mindefest om Kristi Fødsel en særlig Betydning derved, at vi er Medlemmer af den Kirke, som er blevet givet Herrens Navn direkte fra Himmelen; og vi erklærer for Verden, at vi har annammet hans Evangelium, og at vi bestræber os for at leve i Overensstemmelse med hans Love og Befalinger. Elskede Brødre og Søstre, hvad Slags Mænd og Kvinder burde vi være?

Vor Højtideligholdelse af Juletiden skal være saaledes, at den kan billiges af de hellige Engle, og at de i Aanden kan være til Stede hos os. Da vil vor Glæde og de Festligheder, vi har, være velbehagelige for ham, hvis Fødsel vi fejrer. Maa Julens Aand i et rigt Maal komme over Familierne som en Helhed og over hvert enkelt Individ, saa at Tak og Pris, ledsaget af villig og opofrende Godgørenhed mod dem, som er i Nød, maa hellige vore Hjerter og Hjem.

Vi kan ikke være uvidende om, at denne specielle Julehøjtid ikke er en Tid af udelt Lykke og Tilfredshed; for selv om Nationens Kornkamre er fulde, og dens Foraarshuse er fyldt til Overflødighed, saa er Forholdet mellem Krav og Fordeling bragt saaledes ud af Orden, at Overflod og Mangel eksisterer Side om Side. Nedgangen i Forretningslivet hænger som tunge, tykke Skyer fra en mørk Himmel og medfører Arbejdsledighed og dermed følgende Nød og Savn. Skønt meget er blevet gjort af velgørende Institutioner og ved personlige Anstrengelser af mange, som giver til Herren ved at tjene hans Børn, saa er der dog altfor mange Hjem, hvor Nøden er hjerteskærende stor.

Saadan Nød er ikke begrænset til vort eget Land. Nød, der grænser til Hungersnød, hersker i folkerige Provinser i Lande paa den anden Side af det vestlige Hav. Industrielle Foretagender er hemmet og i mange Tilfælde standset. Der er Forstyrrelser i Landenes Regeringer, og Uro og Oprør finder tit Sted. Naturens Elementer er vrede; Tørke og Oversvømmelse, Jordskælv og Storm, vulkanske Udbrud, Ulykker til Lands, til Søs og i Luften finder Sted næsten til Stadighed, medens Forbrydelser i et overvældende Antal hører til Dagens Orden.

O, dersom Menneskeheden vilde forstaa den virkelige Betydning af disse Tidernes Tegn som en Opfyldelse af Profeti afhængig af Racens vedvarende Uretfærdighed! Dette er de sidste Dage, som er forudsagt i den Hellige Skrift af Herrens Profeter i fordums Tider og i den nuværende Husholdning.

Det sommer sig for os, naar vi mindes Verdens Frelsers og Forlosers dodelige Fodsel, at vi erindrer og under Bon betænker de Forudsigelser, som han har gjort angaaende den Tid, hvori vi lever, og derefter indrette vore Liv i Overensstemmelse hermed. »Staar I derfor paa hellige Steder og rokkes ikke til Herrens Dag kommer, for se, den kommer snarlig, siger Herren, Amen.« (Pagtens Bog 87: 8.)

De Sidste Dages Hellige er mindre alvorligt berort af den herskende Nedgangstid end vor Nations Folk i Almindelighed er. Vi har meget, vi burde være taknemlige for, meget, som vi har stor Grund til at glæde os over; ikke blot fordi der er mindre Fattigdom og Lidelse og mere materiel Velstand og Overflod blandt os, end der findes i mange andre Samfund, men særlig fordi vi har Lyset fra de Sidste Dages Profeti til at udvide vor Opfattelse og oplyse vor Forstaaelse med Hensyn til denne Tids store Betydningsfuldhed.

Vi véd, at Herren har talt og taler i disse Dage, som han talte i fordums Tid, gennem sine udvalgte Profeter, og at Jesu Kristi Kirke med det Hellige Præstedømme for sidste Gang er oprettet paa Jorden.

Idet vi i dyb Ærbodighed og dog med Fryd mindes Herrens Komme til Jorden for at bekræfte sin Eksistens som den Evige Faders Son, for ved sit Sonoffer at tilvejebringe Racens

universelle Forløsning fra Døden og gøre det muligt, at Frelse og Ophøjelse kan opnaas af alle, som vil adlyde hans Lov, bør vi i lykkelig Forventning se frem til Kristi forestaaende Genkomst — for komme vil han, i Magt og stor Herlighed, for at genoprette og genopbygge alle de Ting, der angaar Mennesker og Nationer. Da vil alle kende ham som Herre og Konge, han, hvis Herredomme vil være Retfærdighedens Herredømme, ledet i fuld Overensstemmelse baade med Retfærdighedens og Barmhjertighedens Principper.

Vi er nærmere Tiden for hans Komme, end Menneskeheden nogensinde har været, ja, nærmere end Menneskeheden er villig til at indrømme eller tro.

Et nyt Aar vil snart begynde. Og vi skulde af vort ganske Hjerte haabe, at formedelst Guds Naade maa det blive et Aar, som er mindre besudlet af Synd og derfor lysere paa Grund af mere Fred og Velvilje blandt Folket og ved større Modtagelighed for Sandhedens Aands Indflydelse, som udgaar fra den Herre Jesus Kristus.

Sidste Dages Hellige, lad os være trofaste mod Sandheden, som vi bekender os til, trofaste mod de Vidnesbyrd, som vi hver for os har modtaget, trofaste mod ham, hvis Navn vi har paataget os.

Med alle andre, hele Verden over, anerkender vi det fælles Broderskabsbaand, thi vi er alle Børn af den Evige, han, som er Aandernes Fader. Vi beder inderligt, at alle maa give Agt paa det Evangelium, som bliver forkyndt af Herrens bemyndigede Tjenere, og modtage den Gave, som tilbydes, nemlig Medlemsskab i Guds Rige, som kan opnaas af enhver Sjæl, som er villig til at gaa ind paa de Betingelser, der er foreskrevet af vor Frelser og Forløser, den Herre Jesus Kristus.

Heber J. Grant,
Anthony W. Ivins,
Charles W. Nibley,
Det Første Præsidentskab.

DEN DANSKE MISSION.

AFLØSNING.

Ældste Theodore C. Jacobsen, som har virket i den danske Mission i ca. 2½ Aar, er blevet hæderligt afløst fra sin Mission med Tilladelse til at rejse hjem. Broder Jacobsen har virket i Aalborg Distrikt, i København, som Missionssekretær,

samt i Esbjerg Distrikt, de sidste 8 Maaneder som Distrikts-præsident.

Han vil besøge Norge, Sverige samt flere andre europæiske Lande og vil afrejse til Amerika den 26. Februar fra Southampton med S/S »America«. Vi ønsker ham en behagelig Hjemrejse og beder, at Herren maa velsigne ham i Fremtiden.

BESKIKKELSE.

Ældste Leslie T. Hintze er blevet beskikket til at virke som Præsident over Esbjerg Distrikt. Broder Hintze har tidligere arbejdet i Københavns Gren samt i de sidste 8 Maaneder i Esbjerg Distrikt.

Vi ønsker ham Herrens rige Velsignelse i hans Arbejde.

ANKOMST OG BESKIKKELSER.

Ældsterne Floyd S. Petersen og Orvill L. Larsen ankom til den danske Mission den 22. December 1930. Ældste Petersen er blevet beskikket til at arbejde i Aarhus Distrikt og Ældste Larsen i Odense Distrikt.

Vi byder disse Brødre hjertelig velkommen til den danske Mission og ønsker dem Herrens rige Velsignelse i deres Arbejde.

FORFLYTTELSER.

Ældste Michael D. Ericksen er blevet forflyttet fra Esbjerg Distrikt til Aarhus, Ældste Elvin C. Jorgensen fra Aarhus Distrikt til Odense, Ældste Eugene C. Nielsen fra Københavns Distrikt til Esbjerg, Ældste Victor D. Shurtleff fra Københavns Distrikt til Odense, Ældste C. Henry Nielsen fra Esbjerg Distrikt til København, Ældste F. Lynn Michelsen fra Esbjerg Distrikt til København og Ældste Bernard O. Andersen fra Aarhus Distrikt til København.

Holger M. Larsen,
Missionspræsident.

DEN NORSKE MISJON.

OMORGANISASJON.

Forstanderskapene i de forskjellige grene i den norske misjon er nu fullstendigt omorganisert. Forstanderskapet i Oslo gren består nu av Einar Antonsen Strand, forstander,

Valdemar Sørensen, første rådgiver, Hilmar Simonsen, annen rådgiver, samt Oskar Lindbo, grensskriver.

Bergens grens forstanderskap består av: Johan Sætrum, forstander, Håkon A. Jensen, første rådgiver, Oskar Mikkelsen, annen rådgiver, og Ivar Fløisand, grensskriver.

Trondhjems grens forstanderskap består av: Sverre Kristiansen, forstander, John Øien, første rådgiver, og Bergsvein Aspen, annen rådgiver. Grensskriver er ennu ikke innsatt.

Stavanger grens forstanderskap består av: Martin Halvorsen, forstander, Edvin Kloogh, første rådgiver, og Hjalmar Dagsland, annen rådgiver. Grensskriver er ennu ikke innsatt.

Alle organisasjoner i grenene ledes nu av trofaste brødre og søstre, og utfører et udmerket arbeide.

MISJONSVIRKSOMHET GJENOPTATT.

Misjonsvirksomheten i Haugesund gren i Bergens distrikt, som nu har vært nedlagt en tid, blev gjenåpnet av misjonspresident Hyrum D. Jensen den 30. november 1930. Eldste Stephen Stockseth blev beskikket til å virke som senior-eldste med eldste Aksel Arnesen som medarbeider.

Hyrum D. Jensen,
Misjonspresident.

DØDSFALL I OSLO.

Broder Christian Eriksen, som var medlem av Oslo gren, avgikk ved døden den 20. desember 1930, 31 år gammel. Begravelsen blev avholdt lørdag den 27. desember under ledelse av grensforstander Einar Antonsen Strand. Distriktspresident Parley C. Kaalstad innviet graven.

Søster Maren Lovise Kristoffersen Winger, som var medlem av Oslo gren, avgikk ved døden den 27. desember, 62 år gammel. Begravelsen blev avholdt den 31. desember under ledelse av annen rådgiver Hilmar Simonsen. Graven blev innviet av broder Carl M. Hagberg.

DE SIDSTE DAGES HELLIGES RELIGION.

Af Ældste Reed Smoot af de Tolvs Raad.

»Millenial Star«, dateret den 22. April 1926, gengiver en Artikel, der var skrevet af Ældste Reed Smoot for en London-Avis. Med denne Artikel fulgte en forklarende Anmærkning, og begge gengives hermed.

Anmærkning: Følgende Artikel udkom i Marts-Udgaven af »The Herald of the Star«, London, og er her gengivet med Tilladelse. Med Artiklen fulgte følgende redaktionelle Bemærkning:

»Hr. Smoot er Formand for de Forenede Staters Nationale Finans-Komité. Sidste Sommer var han æret Gæst hos Præsident Coolidge i dennes Sommerhjem. Overalt i de Forenede Stater er han respekteret paa Grund af sin Dygtighed og Retskaffenhed.«

Det kan tilføjes, at Senator Smoot er en Person af international Betydning, og han nyder den samme store Anseelse udenlands som blandt sine egne Landsmænd.

Han er ikke blot en af de mest fremtrædende amerikanske Statsmænd, men indehaver ogsaa en høj Stilling i den kirkelige Organisation, som han tilhører, idet han er en af de tolv Apostle i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. — (Redaktoren.)

* * *

De Sidste Dages Hellige kaldes »Mormoner« og deres Religion »Mormonisme« af den samme Grund, som gjorde, at Kristi Efterfølgere i de første Dage blev kaldt »Kristne« og deres Religion »Kristendommen«. Grunden hertil var, at deres Fjender ønskede at latterliggøre den nye Lære og dens Tilhængere i Verdens Øjne. I Dag findes der ikke i hele den civiliserede Verden et Navn, der er mere æret og respekteret end »Kristen«navnet, og tillidsfuld ser jeg frem til den Tid, da Historien vil gentage sig selv og gøre »Mormon«navnet ligesaa vel anset.

Det sande Navn paa Joseph Smiths Efterfølgere er Sidste Dages Hellige for at adskille dem fra de tidligere Hellige — de »Kristne« paa Kristi egen Tid. Sagen er ganske enkelt denne: En amerikansk Profet, ved Navn Mormon, skrev paa Metalplader en religiøs Historie, der blev kaldt »Mormons Bog«. Ved guddommelig Hjælp og Ledelse opdagede Joseph Smith denne Bog, oversatte den og udgav den til Verden. Lige fra Begyndelsen af blev de, som troede paa denne Bog, kaldt »Mormoner« — hvorfor, vil vi overlade til den sunde Logik at afgøre. Det vilde have været akkurat lige saa rimeligt at kalde Medlemmerne af Metodistkirken »Wesleyanere« efter Stifteren af denne Organisation, eller Presbyterianerne »Kalvinere«, som at kalde de Sidste Dages Hellige »Mormoner«. Men naar Verden bestemmer sig til at modarbejde en religiøs Retning, særlig hvis den gør Krav paa at have

guddommelig Oprindelse, saa forsvinder ofte Fornuft og Logik. Disse Ting bliver slængt til Side, og Larm, Voldsomhed og Pobel-Optojer kommer i Stedet. Tilfældet med »Mormonismen« var ingen Undtagelse.

Den fejlagtige Opfattelse, der maaske er den mest almindelige, er den, at »Mormonismen« er en ny Religion. Men »Mormonismen« gør ikke Krav paa at være nogen ny, moderne Religion. Den paastaar at være det evige Evangelium, en gengiven Religion, ikke en ny. Den gaar helt tilbage til Verdens Skabelse, da Gud gav det Menneske, han havde skabt i sit eget Billede, Kundskaben om et tidligere Liv, Hensigten med nuværende Liv, og Menneskeracens Skæbne efter dette Liv. Med andre Ord, til Adam, det første Menneske, blev Jesu Kristi Evangelium aabenbaret — et System af hellige Love eller Ordinancer, der var oprettet i Himmelen, før denne Verden var skabt, og bestemt for Menneskets evige Fremgang og herlige Ophojelse. Ved Adams Fald og Kristi Forsoning blev der taget to store Skridt fremad mod dette store Maal.

Adams Fald bragte Menneskets Aand ind i Verden og iklædte den et Legeme af Kod og Ben. Kristi Forsoningsdød ophævede den universelle Død, som var Resultatet af den oprindelige Overtrædelse, og gjorde det muligt for Menneskene, som saaledes var forløst fra Graven, at gaa fremad mod den evige Herlighed.

Evangeliets forste Princip er Tro paa Gud; det andet er Omvendelse, det tredie Daab og det fjerde den Helligaands Gave. Men dette er kun Doren ind til Riget. Lydighed til alle guddommelige Befalinger horer ogsaa med, dersom man vil opnaa den hojeste Grad af den himmelske Herlighed. Saadanne Befalinger blev forkyndte af den moderne Profet, og at de er i fuld Overensstemmelse med de Lærdomme, der blev forkyndt af Frelseren og hans Apostle i de tidligere Dage, er en Følge af den Kendsgerning, at Evangeliet er det samme i alle Tidsaldre. Joseph Smith forkyndte ingen ny Lærdom. Han bragte tilbage den gamle Tro, hvis Tilbagegivelse til Jorden i de sidste Dage var forudset af Johannes paa Øen Patmos i Aaret 96 e. Kr. (Aabenbaringen 14: 6.)

INTET KRAV PAA ORIGINALITET.

»Mormonismen« gør intet Krav paa Originalitet, hvad Lærdommen angaar. Den blev dannet i Himmelen og først aabenbaret til Adam, derefter til Enok, Noa, Abraham og Moses i

en Række Husholdninger, som førte ned til Kristi Dage og videre til disse de sidste Dage, denne Gang for at berede Vejen for Frelserens andet Komme, og for at ordne med hans Værk, tilhørende til denne Planet. Saadan er den fordums og den nuværende Hensigt, saaledes som den fremgaar af Kirkens hellige Bøger. Disse Bøger er, foruden Bibelen, Mormons Bog, Pagtens Bog og Den Kostelige Perle, de to sidste indeholdende Jesu Kristi Aabenbaringer til sin Tjener Joseph Smith. Ved den Tid, da Mormonismen kom frem, blev den Lære forkyndt, at Menneskene enten var forudbestemte til at blive frelste eller forudbestemte til at gaa fortabt uden noget Hensyn til det gode eller det onde, som de havde gjort. Joseph Smith erklærede, at dette var en falsk Lærdom, og forkyndte, at intet Menneske var forudbestemt hverken til at blive frelst eller fordømt, men at hvert Menneske havde sin egen Handlefrihed til at vælge mellem godt og ondt og til at tage Følgerne af sit Valg.

En anden Ting, som blev almindelig forkyndt, var Fordømmelse af smaa Børn. Smaa Børn, som døde uden Daab, blev af Teologer dømt til at være evig fordømte, og der var intet Haab om Forløsning. Joseph Smith sagde: »Daab er for Syndernes Forladelse, og smaa Børn er uden Synd; derfor behøver de ingen Daab, men er forløste ved Kristi Blod fra Verdens Grundvold blev lagt.«

Man troede ogsaa, at mange af de bedste Mænd og Kvinder fra fordums Tider var evig fortabte, fordi de ikke havde levet paa Jorden, da Evangeliet var der. Joseph Smith fremholdt, ligesom Aabenbareren Johannes, at enhver vilde blive dømt efter sine Gerninger (Aabenb. 20: 11—13), og at ingen vil blive holdt ansvarlige for de Ting, de aldrig har indehaft. Joseph Smith gik endog saa langt som til at sige, at enhver vil blive dømt ikke alene efter deres Gerninger, men ogsaa efter deres Ønsker, og at alle, som vilde have adlydt Evangeliet, dersom de havde faaet Anledning dertil, vil staa paa samme Plan som de, der adlyder det, og er Arvinger til det celestiale Rige. Alle Mennesker vil have en Anledning til at annamme Evangeliet, enten i denne Verden eller i den næste, og de, som adlyder det her, vil have det Privilegium at være med og frelse deres afdøde Slægtninge, som viser sig værdige dertil, gennem Udførelsen af Ordinancer for dem. Blandt andet af denne Hensigt bygger de Sidste Dages Hellige Templer, hvor der bliver udført stedfortrædende Arbejde.

Ifølge den ortodokse Lære i Joseph Smiths Dage var der

een Himmel for de retfærdige og eet Helvede for de ugudelige. Men han fremholdt Jesu Lærdomme, der hvor han siger til sine trofaste Disciple: »I min Faders Hus er der mange Boliger — jeg gaar bort for at berede eder Sted, for at der, hvor jeg er, der skal ogsaa I være.« Dette Løfte var ikke til alle, men kun til dem, som var værdige dertil, og det »Sted«, der var nævnt, var kun en af de »mange Boliger«.

Den samme Lærdom blev forkyndt af Apostlen Paulus, da han sagde: »Der er ogsaa celestiale Legemer og terrestiale Legemer. . . . . Det ene har Solens Glans, det andet Maanens Glans og det tredie Stjernernes Glans, thi ligesom den ene Stjerne skiller sig fra den anden i Klarhed, saaledes er det ogsaa med de Dødes Opstandelse.« Joseph Smith udviklede denne Lærdom, idet han gjorde den Paastand, at han havde haft et Syn om de tre Herligheder — den celestiale, terrestiale og telestiale — som, med alle deres forskellige Grader, omfattede alle de »mange Boliger«, som var omtalt af Frelseren. Den celestiale Herlighed, som sammenlignes med Solen, er for dem, som adlyder eller vilde have adlydt Evangeliet paa Jorden. Terrestial Herlighed, som bliver sammenlignet med Maanen, er for dem, som ikke annammer Evangeliet paa Jorden, men senere; og den telestiale Herlighed, som sammenlignes med Stjernerne, er den evige Bolig for dem, som bliver forløst, efter at de er gennemgaaet Helvede, hvor de er blevet lutret for deres Synder og derpaa bliver udfriet fra deres aandelige Fængsel og givet en Del, men ikke Fylden, af Guds Herlighed.

Alle Mennesker vil blive frelst, sagde Joseph Smith, undtagen »Fortabelsens Sønner«, de, som har haft enhver Anledning ikke alene til Frelse, men ogsaa til Ophøjelse, og som har vist sig at svigte enhver Tillid — Mænd, som har annammet Evangeliet og baaret Præstedommet, som har kendt Gud og hans Søn og har syndet mod den Helligaand ved at fornægte og nedtræde det hele.

Saadan er i Korthed »Mormonismen« eller, som den hævder at være, Jesu Kristi Evangelium, gengivet, efter at have været borttaget i Tidsaldre, ved Aabenbaring af den største og sidste evangeliske Husholdning — Tidernes Fyldes Husholdning. Den er intet Onde for Menneskeheden mere end den oprindelige, rene Kristendom var det, den Kristendom, som »Mormonismen« paastaar at være.

(Fra »Liahona«.)

TUSINDE MILE FOR AT BLIVE DØBT.

Af Emil Joh. Evensen, Forstander af Narvik Gren i den Norske Mission.

Langt mod Nord, i Midnatssolens Land, Norge, i den lille By Narvik, har Kirken en organiseret Gren med 36 Medlemmer.

Nogle af Medlemmerne bor langt fra Grenens Hovedkvarter. En af Brødrene bor for Eks. 130 norske Mil (næsten 1000 engelske Mil) Nord for Narvik. Hans Hjem er ved det nordligste Punkt af Norge, ved det kolde Nord-Ishav.

Denne Broder havde nyligt fundet en Livsledsagerinde, som ikke tilhørte Kirken. Med sand Missionæraand underviste han hende flittigt i Evangeliet, indtil hans unge Hustru modtog et Vidnesbyrd om Evangeliet og ønskede at blive Medlem af Kirken.

I sin Iver efter at opnaa dette, foretog denne unge, modige Kvinde 23 Aar gammel denne lange, farefulde Rejse paa næsten et Tusinde Mil, saa at hun i en af Kirkens organiserede Grene kunde blive døbt med guddommelig Myndighed.

Paa sin Rejse besøgte hun sit Barndomshjem og forkyndte Evangeliet til sine Forældre. Paa en smuk Augustdag sidste Aar (1930) ankom hun til Narvik. Der holdt hun gennem Lydighed til Guds Love sit Borgerskab i Guds Rige ved at blive døbt af en, som havde Myndighed, og derefter modtage den Helligaands Gave.

Vi, som bor i dette nordlige Land, er overbeviste om, at mange af Folket her er af Israels Blod, Arvinger til de fordums Forjættelser. Dette bringer os Glæde i vore Anstrengelser for at forkynde det gengivne Evangeliums Sandhed. Ikke desto mindre er der Tusinder og atter Tusinder her, som aldrig har hørt Budskabet. Missionærer behøves. I Aarevis har vi ingen haft.

Denne lange Rejse, som denne Søster gjorde for at modtage Daab, har gjort et dybt Indtryk paa os.

(Fra »Millenial Star«.)

Den, som har det for travlt med at gøre godt, finder aldrig Tid til at blive god.

SKANDINAVIENS STJERNE

Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.

Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Holger M. Larsen	Eva M. Giertsen

DET ONDES MAGT.

Af Dr. John A. Widtsoe, Præsident over den europæiske Mission.

Satan, Menneskehedens altid virksomme Fjende, fører en uophørlig Krig med Menneskenes Velfærd. Han søger at drage Menneskene til sig, og dersom man ikke vil blive draget ind paa hans Sti, maa man af alle Kræfter sætte sig til Modværge.

Den Onde betjener sig af et »sødt« Sprog og indbyder Menneskene til sin syndige Fest. Han smeder listige Planer, som ser gode ud i Menneskenes Øjne, og indgyder derefter Menneskene onde Tanker. Først bedrager og lokker han, derefter fordærver han.

Først smigrer han. Han fortæller Menneskene om deres Gaver og Dyder, sammenlignet med andre Menneskers. Derpaa frister han dem med Ære og Berømmelse og lover dem Magt, dersom de vil gøre, som han foreslaar. Fra det Fjerne vinker han til dem med Løn, Guld og Sølv. Hans mest almindelige Lokkemiddel er at tilfredsstille kødelige Lyster.

Med dem, som falder for disse Fristelser, foregaar der en stor Forandring. De bliver trættekære, roser sig af deres egen Visdom og opvigler andre til Strid. Snart forhærder de deres Hjerter mod Retfærdighedens enkle Fremgangsmaade. De elsker Mørket mere end Lyset, thi det viser sig i deres svækkede Dømmekraft, som tillader dem at lyve for at fange en anden i Løgn og at synde for at drage en anden ned i Synd. Og saaledes forsvarer de deres Uretfærdighed. Tilsidst gaar de saa vidt, at de frister Herren og gaar i Rette med ham.

Frugten af en saa uretfærdig Handlemaade er naturligvis bitter. Utilfredshed, Havesyge, Had og andre hæslige Egenskaber præger den, der gør det onde. I Stedet for at blive en stor og berømt Mester, saaledes som Fristeren har hvisket i deres Ører, at de skulde blive, opdager Menneskene til Slut,

at de er blevet Slaver af nedbrydende Lidenskaber. Med mørke Tanker og syndige Gerninger bereder et saadant Menneske sig selv Undergang. Herren har sagt: »Jeg vil kræve dette af deres Hænder, og det skal blive til deres Skam og Fordømmelse paa Dømmens Dag.« (Pagtens Bog 10: 23.)

Men man kan beskytte sig imod en saadan Skæbne. Et Menneske, der sætter sin Lyst til at gøre det gode i praktisk Udførelse og alvorligt tragter efter Sandheden, overvinder Satans Magt. For at beskytte sig mod Fristelse, maa et Menneske glemme sig selv og blot tænke paa at tjene Menneskeheden. Dette Menneskes Tro og Omvendelse maa stadigt fornyes fra Dag til Dag. Det maa altid bede. Da vil det hølde op at frygte, og det vil »besejre Satan og undslippe Satans Tjeneres Hænder«. Og Herrens Forjættelse vil gaa i Opfyldelse. Den lyder saaledes: »Thi se, jeg vil samle dem, ligesom en Høne samler sine Kyllinger under sine Vinger, dersom de ikke forhærder deres Hjerter. Ja, om de vil, kan de komme og nyde Livsens Vand uforskyldt.« (Pagtens Bog 10: 65—66.)

Satans onde Hensigter kan ikke hindre, at Herrens Værk gaar fremad. Herrens Visdom er større end Djævelens List. Dersom Menneskene er villige til at være Djævelens Tjenere, kan de vel til en vis Grad forsinke Opfyldelsen af Herrens Hensigter, men de kan aldrig helt hindre den. Tilsidst vil der dog, med Guds Hjælp, vindes en straalende Sejr for den Plan, der vil fremme den menneskelige Frihed og Forløsning. Den Ondes Magt er en Virkelighed. Lad os ikke glemme det. »Han gaar omkring som en brølende Løve og søger, hvem han han opsluge.« Menneskeheden maa altid være paa Vagt mod hans Fristelser.

Men Herrens Magt er ogsaa en Virkelighed, og lad os ogsaa erindre det. Gennem Guds Hellige Aand staar hvert Menneske i Forbindelse med Guddommen og kan i Nødens Tider hente Kraft derfra. Desuden behøver Mennesket ikke at frygte Satan og alle hans Hærskarer, naar det blot vil antænde sit varme Ønske ved en retfærdig Handlemaades Flamme.

Lad os i den evige Strid mellem godt og ondt altid være sikre paa, at vi kun anvender saadanne Vaaben, som vil føre os frem til Sejr ved Herrens Side.

AT OFRE FOR SANDHEDENS SAG.

Af Hugh Ireland, Redaktør for »Liahona«.

Ideen om at ofre er forbundet med al Religion. Den menneskelige Families Frelse afhænger af Jesu Kristi, Guds Enbaarne Søns, Offerdød. Gennem hele Skriften finder vi, at Offerprincippet er meget fremtrædende. Rige Velsignelser bliver lovet til dem, som villigt ofrer for Retfærdighedens Sag. Historien viser, at Himmelens Velsignelser, i alle Tidsaldre, er blevet udgydt over de retfærdige til Gengæld før de Ofre, de gjorde i Herrens Tjeneste. Guds Apostle og Hellige i fordums Tider blev kaldet til at gøre store Ofre — mange af dem til at ofre deres Liv — for Sandhedens Skyld. Men de fik en Glæde, som satte dem i Stand til at møde Lidelse og Død uden Frygt, og de havde den Forvisning, at de skulde komme frem fra deres Grave og leve og regere med deres Herre og Forløser gennem al Evighed. Et stort Kald blev givet dem, men det indbefattede Selvfornægtelse og Offer. De fulgte dette Kald, idet de lagde deres Liv, deres jordiske Komfort og Velstand paa Vægtskaalen, i Lydighed til det guddommelige Kald, og evig Glæde og Ære vil blive deres.

I disse de sidste Dage lyder det samme Evangeliums Budskab over Jorden og kalder paa Nationerne, at de skal høre Herrens Bud og adlyde hans Love. De, som annammer det gengivne Evangelium, bliver kaldet til at vende om fra Synd og Vildfarelse til Retfærdighed, at afholde sig fra de Ting, som deres lavere Natur kræver, saa at de maa vinde Styrke og Visdom og Herrens Yndest. Idet de trækker sig tilbage fra Menneskenes Kirker og slutter sig til deres Forløsers sande Kirke, maa de maaske give Afkald paa deres Slægtninges og Venners Kærlighed og Venskab. Mange, som ønsker at gøre Mesterens Vilje, vil finde, at dette er et tungt Offer at bringe. Og dog sagde Frelseren, at de, som var uvillige til at fornægte sig selv for hans og Evangeliets Skyld, var ham ikke værd. Han lovede imidlertid, at de, som gjorde dette, skulde blive hundredefold belønnet med himmelsk Fred og Glæde i dette Liv og med evig Ære og Ophøjelse i hans Faders celestiale Rige.

Tusinder af Sidste Dages Hellige har hørt og annammet det Budskab, som Gud i de sidste Dage udsender til Verden. De overvejede Omkostningerne og den lovede Belønning og

valgte at bringe hvilket som helst Offer, der maatte kræves af dem, for at faa Lov til at indgaa i deres Himmelske Faders Rige og hjælpe til at rulle hans Værk fremad. De bærer alle, glade og lykkelige, Vidnesbyrd om, at de Ofre, de har gjort for deres Forløsers Skyld, har bragt dem Velsignelser, som langt overgik deres Forventninger. De har i Sandhed bevist, at »Ofre frembringer Himmelens Velsignelser«. Den Fylde af Glæde og Velstand, der er kommet til dem, har mere end tilbagebetalt dem for hvilket som helst Offer, de maatte have gjort. Men ligesom de Hellige i tidligere Tider, blev de sat paa Prøve. De maatte vælge mellem at gøre Herrens Vilje og gaa paa Menneskenes Veje. De valgte det rette, og med Guds Hjælp holdt de ud. Saaledes skal det altid være med dem, som giver Agt paa Guds Stemme og gør hans hellige Vilje. Gud og hans Engle er Vidner til deres Beslutning, og, dersom de ser op til ham i Tro, vil han sætte dem i Stand til at overvinde alle de Magter, som maatte rejse sig imod dem.

Som et Resultat af det Arbejde, som bliver udført af Missionærerne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, er der nu Tusinder af Mennesker, som kender Principperne i det evige Evangelium, som er blevet gengivet til Jorden gennem Profeten Joseph Smith. De bliver derfor stillet lige overfor det betydningsfulde Spørgsmaal, om de skal forkaste det paa Grund af de Vanskeligheder, som maatte følge deraf. Enhver, som skal afgøre dette Spørgsmaal, bør først i ydmyg Bøn søge at erholde et Vidnesbyrd om Værkets Guddommelighed, og naar de har faaet det, vil de forstaa, at de himmelske Hærskarer er interesserede i dette Værk og vil støtte dem, som af et oprigtigt Hjerte annammer Evangeliet og adlyder dets Lærdomme. Naar vi erindrer de mange herlige Forjættelser, som Herren har givet os til Vejledning og Trøst, kan vi være forsikret om, at ingen kan adlyde Evangeliets Kald og fornægte sig selv for Sandhedens Skyld uden Himmelens Hjælp, Støtte og Velsignelse.

Der er noget, som er bedre end at haabe, og det er at handle. Der er ikke meget Haab for Folk, som siger: »Jeg haaber at blive god«; men der er meget Haab for dem, som siger: »Jeg vil med Guds Hjælp blive god«.

HVORLEDES OPFYLDER VI TILVÆRELSENS HENSIGT?

Af Edmund Kaiser, Københavns Gren.

»Og Gud Herren dannede Mennesket af Støv og blæste Livets Aande i hans Næse; og Mennesket blev en levende Sjæl.« (1. Mos. 2: 7.)

I 15. Vers staar: »Og Gud Herren tog Mennesket og satte det i Edens Have at dyrke den og vogte den. Og Gud Herren sagde: »Du maa frit æde af alle Træer i Haven, men af Kundskabens Træ paa godt og ondt maa du ikke æde, thi paa hvilken Dag du æder af det, skal du visselig dø.«

Dette var den første Lov, som blev Menneskene givet i denne Tilværelse. Videre læser vi: »Og Gud Herren sagde: »Det er ikke godt, at Mennesket er ene, jeg vil gøre ham en Medhjælp, som skal være hos ham.«

Om Guds Hensigter med Menneskene læser vi i 1. Kap. 28. Vers: »Og Gud velsignede dem, og Gud sagde til dem: »Vorder frugtbare og mangfoldige og opfylder Jorden og gører den eder underdanig.«

Videre læser vi: »Derfor skal Manden forlade sin Fader og sin Moder og blive fast hos sin Hustru, og de skulle være eet Kød.«

Havde vore første Forældre holdt den Lov, som var givet dem i Edens Have, vilde de ikke have været i Stand til at opfylde Befalingen: »Vorder frugtbare og mangfoldige og opfylder Jorden«, og Hensigten med deres Tilværelse, at begynde Menneskenes Liv paa Jorden, vilde ikke være opnaaet.

Af alle disse Skriftsteder lærer vi, at Ægteskabet fra Begyndelsen blev befalet af Gud. Det er ikke alene for Menneskenes Glæde og Tilfredsstillelse, at Gud har indstiftet Ægteskabet med Muligheden for at blive Forældre, men i endnu højere Grad for at opfylde den store og evige Plans Hensigt.

Efter denne Plan vil alle de Aander, som holdt deres første Prøvestand og antog Jesus, med Tiden komme til Jorden, iført dødelige Legemer. Alle disse Aander, undtagen vore første Forældre, vil altsaa komme til Jorden som smaa Børn, og for Menneskelivets Opretholdelse er det derfor vor Pligt at avle Børn og oplære dem saa godt, som vore Evner tillader, i alt hvad der er prisværdigt og godt.

De Aander, der endnu ikke har været paa Jorden, venter

sikkert med stor Længsel paa den Tid, da det maa blive dem forundt at gøre dette store Skridt paa deres Vej mod Fuldkommenheden, at modtage et Legeme og lære Jordelivet at kende.

Set i den evige Frelsningsplans Lys bliver Fader- og Modernavnet forherliget.

I vore Dage fremsætter mange den Lære, at i det ideale Ægteskab bor der slet ingen Børn være, eller i hvert Fald kun et meget begrænset Antal.

Denne Lære forkæmpes af mange, sikkert ærlige og oprigtige, Mennesker, og den vinder Terræn i mange Kredse. Men set i den evige Plans Lys er og bliver dette en Vildfarelse og en yderst fordærvelig Lære, men den trænger sig frem i den ganske Verden.

Lad de ventende Aander komme. Lad Fader- og Modernavnet være det mest attraaværdige paa Jorden, ligesom det var i fordums Dage, da det blev betragtet næsten som en Skam, hvis der i et Ægteskab ingen Børn fandtes.

Hvor ringe vilde Menneskets Magt og Herlighed ikke være uden denne Gave at kunne formere sig. Hvor stort en Mands Livsværk end er, saa er det dog fattigt, naar han ikke har Efterkommere, der kan vandre endnu længere i Faderens Fodspor og arve hans Talenter. Vor herlige Arvs Højdepunkt er netop at kunne lade Efterkommere tilbage, at opretholde og formere Slægten i al Evighed.

I Sandhed, der ligger en stor Betydning i de Ord, som Apostlen Paulus siger i Brevet til Korintierne 11: 11: »Dog er hverken Manden uden Kvinden, ej heller Kvinden uden Manden i Herren.«

Vi lærer, at Ægteskabet er hæderligt, og at det er en Pligt, der paahviler alle, der er i Stand til at paatage sig Ægteskabets hellige Ansvar. Det betragtes som en Mands Fødselsret og Pligt at staa som Overhoved for en Familie og blive Fader til en Slægt. Ligeledes er det enhver værdig Kvindes Ret at blive en Hustru og Moder, og Manden skal være ligesaa ren og uskyldig som den Kvinde, han beder om at blive sin Hustru og Moder til sine Børn.

Det er kun indenfor Ægteskabet, at Børn er tilladt. Løsagtighed blandt Mænd og Kvinder betegnes af Gud som en af de vederstyggeligste Synder, Menneskene kan begaa, og det fører til Menneskehedens Undergang baade i fysisk og moralsk Henseende.

Vi stiller den personlige Renhed i kønslig Henseende som

en absolut Betingelse for at kunne staa som et Medlem af Kirken. Vi betragter endog enhver Nærmelse til en saadan Synd som uforeneligt med det Liv, der bør leves af dem, der har modtaget den Helligaand.

Kristus har selv sagt, at hver den, der ser paa en Kvinde for at begære hende, har allerede bedrevet Hor med hende i sit Hjerte. (Math. 5: 28—32.)

Den anden Befaling, der blev givet, var denne: »Gører eder Jorden underdanig.« Jeg tror at kunne sige, at det er den Befaling, Menneskene i største Grad har opfyldt. Det er sikkert paa Grund af vor naturlige Trang til bestandig at udvikle vore Muligheder og til at trænge ind i Naturens Dybder. Vi har lært at binde mange af Naturens Kræfter og gøre dem nyttige i mangt et Øjemed, og vi har lært at beskytte os mod Naturens Voldsomhed netop ved at studere disse gigantiske Kræfters Natur. Ja den ganske Jord har vi underlagt os, og vi er i Stand til i Løbet af ganske faa Dage at naa et hvilket som helst Sted paa Jordens Overflade. I den Grad har Teknikken udviklet sig, at snart intet, hvor vidunderligt det end kan synes, forbavser os. Vi er snart vænnet til sensationelle og revolutionerende Opdagelser. Vi er her paa Jorden for at udvikle vore Evner, og vi bør gøre fuldt Brug af dem og søge at sætte os ind i alle disse vidunderlige Ting, for at vi selv en Gang maa kunne bidrage det lille, vi kan, til Samfundets Gavn.

I den Tid, der er tildelt os, og vi véd ikke, hvor lang den er, gælder det for os at udarbejde vor egen Frelse ved at leve et retskaffent Liv og søge at opfylde alle vore Pligter.

VIDENSKAP OG RELIGION.

Den nulevende kristne samfundsverden lever i den tro, at menneskene godt kan være, ja endog skal være uten kjennskap til all den videnskap, som eksisterer. Verden skal være som et mysterium, et uløselig problem, som det ikke er rådelig å utforske. Fritenkerpressen har utgitt en bok om, at videnskap og religion er i uløselig motstrid med hverandre, og at videnskapen, navnlig naturvidenskapen, har gjort det av med religionen. I sin godtroenhet har tusenvis av mennesker trodd disse ting og slått sig til ro med sin uvidenhet, ja

de har endog næsten trodd, at deres religion har bestått deri.

Jeg har hørt mange, deriblandt predikanter, uttale. »Vi kan intet gjøre, vi lever på nåde. Jesus har gjort alt. Vi har bare å tro.« Hvis vi spør dem, om de tror, at Bibelen er sand, svarer de øieblikkelig: »Ja«. Men hvis vi nevner de forskjellige trinn i vor frelsesplan, som tydelig bevises av utallige skriftsteder i denne bok, så kan de ikke følge med lenger. Dette kan høres utrolig ut, men er dog sandt. Der kan nevnes mange eksempler derpaa.

De tror ogsaa, at dersom man skal være en kristen, må man leve et stille tilbaketrukket liv, hvor alle uskyldige gleder og fornøielser er utestengt. I det hele tatt mener de, at man bør leve, som om man ikke hørte til her paa jorden. Alle disse feilagtige begreper skyldes bare en ting — uvidenhet. Vi siste dages hellige tror, som vor profet Joseph Smith har sagt, at »ingen kan bli frelst i uvidenhet«. Vi må ha kunnskap for å erholde frelse. Det er en kjennsgjerning, at et menneske, som ikke kjenner Guds vilje, umulig kan utføre den. Derfor må vi ha kunnskap om de himmelske ting for å være sanne kristne.

Men hvorledes forholder det sig med den jordiske videnskap, f. eks. naturvidenskap og lign.? Skal vi ha noget med disse ting å gjøre? Vi som siste dages hellige tror, at vi også bør ha kjennskap til disse ting. Menneskene er her på jorden for å nyte glede, og jo mere kjennskap de får til den verden, som omgir dem, desto bedre forstår de å utnytte den. På den måten får de også kjennskap til Guds uendelige visdom, og på den måten tvinges de til å innrømme, at det jordiske fullstendig harmonerer med det himmelske, og at Gud er over dem begge.

Sir Francis Bacon sa en gang: »Liten videnskap har lett for å gjøre menneskene til gudsfornektere, men megen videnskap fører menneskene mot religionen.«

For 100 år siden, da evangeliet blev gjengitt til jorden, var ikke videnskapsmennene kommet så langt som nu, og de vide ikke anerkjenne den store videnskap, som ligger i evangeliet, det evangelium, som blev oss tilkjennegitt av en videnskapsmann så stor og vis, at ord ikke kan uttrykke det. Nu er folk blitt mere oplyste, og de innrømmer efterhvert, at kirkens lærdomme er sanne, og at de stemmer overens med videnskapen. Jeg tror, at jo mere oplyst en mann er, jo mere videnskap han kan tilegne sig, jo nærmere kan han

komme Gud i tanker og forståelse. Da vil det gå op for ham, at religion og videnskap er så noie sammenknyttet, at disse ting ikke kan adskilles, og at Jesu Kristi Kirke av siste dages hellige er den eneste kirke, som Gud har oprettet. Han vil likeledes forstå, at han i denne kirke har sammenblandet videnskap og religion på en sådan måte, at de hellige har anledning til å bli, som det står i Bibelen, »listige som slanger og enfoldige som duer«. Jesus sa en gang: »Bli fullkomne, likesom eders himmelske fader er fullkommen.« I dette skriftsted har han vist oss det mål, vi skal strebe mot. Vi skal prove å bli mer og mer lik Gud. Det er vanskelig, men ifolge Jesu ord ser vi, at det ikke er umulig.

Det er langt frem til dette mål, og veien er ikke uten sorger, men den er ogsaa rik på gleder og velsignelser, og den store lon, der venter oss, når vi når målet, gjor veien interessant og lett. De forer til Gud.

Jeg takker dig Gud for alle, som har begynt på denne vei, og ber, at mange flere må finne den. Disse velsignelser ber jeg om i Jesu Kristi navn, Amen.

Anny Jakobsen, Frederiksstad gren.
17 år gammel.

MIT ANSVAR.

Jeg er et eller andet Barns Inspiration — er jeg en Lysets Kilde for andre?

Jeg er et eller andet Barns Leder — jeg maa vogte mine Skridt.

Jeg er et eller andet Barns Ideal — er jeg værdig?

Jeg er et eller andet Barns Lærer — Kundskab maa lede mig paa den rette Vej — jeg maa stadig være opmærksom og tjenstvillig.

Jeg er et eller andet Barns Raadgiver — Visdom maa lede mig.

Jeg giver et eller andet Barn Raad med Hensyn til Sundheden — Naturen maa undervise mig, saa jeg kan vise den rette Vej.

Jeg leder et eller andet Barns Leg — jeg maa have Glæde i mit Hjerte, Smil paa mine Læber og Lys i mine Øjne og Lethed over mine Trin.

Jeg er et eller andet Barns aandelige Leder — jeg maa have skonne Tanker, jeg maa meddele disse, ligesaa vel som jeg meddeler Tal og Kendsgerninger.

Jeg staar næst efter Moder i et eller andet Barns Liv — Livets Mester, tag mig ved Haanden, giv mig Styrke og Hengivenhed for min hellige Opgave.

Jeg er et eller andet Barns disciplinære Leder — jeg maa have Taalmodighed, Styrke og Selvbeherskelse.

Mangefold velsignet bliver den, som inspirerer, opmuntrer, elsker og glæder et lille Barn til at søge storre Hojder.

Rachel S. Larsen.

KÆRLIGHED.

Dr. Frankel, en lærd Videnskabsmand, siger, at det er det filosofiske Sind, der regerer Barnet bedst. Ifolge Dr. Frankels Udtalelse gennemgaar hvert eneste Barn i Alderen fra 10—15 Aar nojagtig de samme Stadier, som den menneskelige Race som et Hele har gennemgaaet, lige fra Stenalderen og ned til vor Tid.

»Det filosofiske Sind«, som véd, at et lille Barn er en ung Barbar og ikke kan være noget andet, er ikke saa taabeligt at vente for meget og tvinge Barnet til at være Hykler.

* * *

Der er imidlertid en Ting, som er mere betydningsfuld ved Barneopdragelse end et filosofisk Sind, og det er Hengivenhed, særligt en Moders Hengivenhed.

Ingen Videnskab kan erstatte den.

Hvad Føde betyder for Legemet, betyder Kærlighed og Hengivenhed for en sund Vækst og Udvikling af Sjæl og Sind. Der findes ingen Erstatning for Kærlighed.

Giv Agt! Netop der, hvor vi tror at finde vore gode Sider, ligger ofte vore storste Svagheder.

Kundskaben er stolt over, at den ved saa meget, Visdommen er ydmyg over, at den ikke ved mere.

DEN VIRKELIGE MAND.

En virkelig Mand taler aldrig om, hvad Verden skylder ham, om den Lykke han fortjener, om de Chancer han med Rette burde have, og alle saadanne Ting.

En virkelig Mand er ligesaa ærlig, naar han er alene i Morket i sit eget Værelse, som naar han er blandt andre.

En virkelig Mand onsker ikke Fordele og Begunstigelser. Han onsker Arbejde og ærlig Lon.

En virkelig Mand venter ikke noget for intet, saa de Mennesker, der onsker at blive hurtigt rige, kan ikke bruge ham.

En virkelig Mand gor lidt mere, end han lover.

En virkelig Mand er paalidelig. Hans enkle Ord er ligesaa gode som hans Ed.

En virkelig Mand er loyal mod sine Venner og værner ligesaa omhyggeligt om deres Rygte som om sit eget.

En virkelig Mand kan ikke skade en Kvinde, hverken fysisk eller moralsk. Han er trofast mod sin Hustru. Han kan være loyal, selv om Kærlighed er umulig.

En virkelig Mand passer sine egne Sager. Han dommer ikke andre Personer, dersom han ikke er helt sikker paa at have det rette Kendskab til Forholdene — prøver ikke at »granske Hjerter og Nyrer«.

En virkelig Mand har Undskyldning for andre, aldrig for sig selv. Han er taalmodig og barmhjertig mod andre; mod sig selv er han streng.

En virkelig Mand opsoger ikke Faren, men flygter heller ikke fejgt, naar han burde møde den.

En virkelig Mand er glad for at leve og ikke bange for at dø.

(Fra »Liahona«.)

TIL UNGDOMSFORENINGERNE.

PROLOG.

Av Johan Sætrum, Bergens gren.

Uloste gåter, morke som hviler
over alt, mens alle tviler.
Sporsmål over dunkle begreper
svever om på hver manns leber.

Vesener, som spør, hvorfra de kom,
står evneløs og tanketom,
der ingen er, som kan svaret gi,
og mennesket fra mørket fri.
Spørges der: »Hvad hensigt har
vårt jordeliv?« man får det svar:
En kamp for livet til det siste,
for så å legges i en kiste.«
Et fremtidshåp, et liv bak døden,
som intet er og intet kan bli,
fordi de ikke kjente morgenrøden,
som våknet i et fordums liv.
Med et tankeliv i lenker,
mens de evighetens love krenker,
næres håp på brutte vinger
til det ideal, som verden bringer.

En arvelod vor ungdom fikk
av fedrene, som foran gikk
i kamp for idealets bud,
der sendtes dem fra himlens Gud.
Ti lenge før vor jord var skapt,
var frelsens plan i himlen lagt.
Som ånder var vi alle med
og vedtok lov, for tid og evighet.
Er vi mot disse love tro,
skal vi opnå livets krone,
og i evighet få bo
med guders rang, ved Gud, vor Faders, trone.

Det spirer og gror.
Det våkner til liv
over hele vår jord.
Det yrer og flommer,
det sitrer av mot,
når ungdommen kommer
med taktfast fot.
Det bryter og gjærer
i tankernes verden,
vi idealerne bærer
på ungdomsferden.

Med raske skritt
og høireist panne
vi kjemper fritt
i alle lande.

Fortids erfaring
og fremtids håp,
ungdoms befaring
er energiens dåp.

Der stiger i de unges bryst
en trang til dåd og edel dyst,
det føles ei som de blir trett
i kamp, til vern om arverett.
Vår arvelodd vi vil bevare
ved lydighet til Herrens bud,
og gjennem livets kamp forsvare
vår tro og tillid til vår Gud.
Med ranke viljer skal vi bære
lys og sannhet i vårt virke,
og loven skal vi unge ære
i kamp for Jesu Kristi Kirke.

Den Mand, som stadig appellerer til sine Medmenneskers gode Sider, bliver sjældent skuffet.

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.
Præsident for den danske Mission: HOLGER M. LARSEN,
Priorvej 12, København F.
Præsident for den norske Mission: HYRUM D. JENSEN,
Osterhaugsgatan 27, Oslo.
Trykt hos F. E. Bording.